

Holly Webb

Pradingelė katytė Miglė

Alma littera

Pirmas skyrius

Eimė nusižiovavo ir apsisvertė ant kito šono ketindama miegoti toliau. Tačiau dar nespėjusi užsnūsti atsisėdo lovoje. Šiandien jos gimtadienis! Ar dar ne per anksti žadinti mamą su tėčiu? Eimė pažvelgė į laikrodį ant naktinio staliuko. Pusė septynių. Tokią dieną jau galima juos budinti.

Šiek tiek virpėdama nuo vėsaus ryto oro, mergaitė užsimetė chalatėlį ir koridoriumi nuskubėjo į tėvų miegamąjį.

– O, Eime... Su gimimo diena... – plačiai žiovaudamas pasveikino mergaitę tėtis. – Man rodos, dar ankstoka keltis?

– Jau pusė septynių, – atsakė Eimė. – Kelkimės, prašau, mamyte.

Mama jau lipo iš lovos.

– Verčiau eik ir apsirenk, – paragino ji.

– Gerai! – nusišypsojo Eimė. Ji nubėgo į savo kambarį ir dūšaudama apsivilko mokyklinę uniformą. Mergaitė labai nesinorėjo eiti į mokyklą per gimtadienį. Na, jei jau atsikėlė taip anksti, gal mama leis išpakuoti kai kurias dovanas...

Eimė skubiai nusileido laiptais ir įpuolė virtuvėn.

– Tai bent! – aiktelėjo ji, sėsdamasi prie nukrauto dovanomis stalo. Nusišypsojo pamačiusi, kad mama papuošė langą fejų žibintais. – Pasakiškai gražu!

– Eisi į mokyklą, todėl gausi šventinius pusryčius. – Mama padėjo dukrai šokoladinį raguolį.

Įėjęs į virtuvę tėtis tarė:

– Tikiuosi, liko ir man. – Paskui apglėbė Eimę. – Su gimtadieniu!

– Nagi, pakuok dovanas, – šypsodamasi pasiūlė mama.

Eimė čiupo arčiausiai gulintį minkštą paketėlį.

– Ak, koks gražus! Senelė taip puikiai moka išrinkti! – nudžiugo mergaitė, kai perplėšė popierių ir ištraukė

ryškiai raudoną bluzoną su gobtuvu.
Jam ant nugaros puikavosi rožinė ka-
tytė, apsupta blizgančių žvaigždučių.

Mama buvo labai patenkinta.

– Sakiau, kad tiks bet koks daiktas,
tik su kačiuko atvaizdu.

Kai Eimė galiausiai išvyniojo visas
dovanas, tėtis palingavo galva.

– Iš kur visi žino, kad tu taip myli kates? – tarė jis, žiūrėdamas į bluzoną, priešpiečių dėžutę ir plunksninę su kačių atvaizdais.

Ant kelių Eimė buvo pasisodinusį didžiulį žaislinį persišką katiną. Mama su tėčiu žinojo, kaip labai dukra myli šiuos gyvūnus, tačiau manė, jog ji dar per maža rūpintis augintiniu, nors atkakliai prašė kačiuko.

– Nagi, metas į mokyklą, – pareiškė mama Eimei. – Susitariau, kad šiandien eisi gerti arbatos pas Lilę.

Nustebusi mergaitė pažiūrėjo į mamą. Anksčiau ji nebuvo apie tai užsiminusi.

Tėtis pamerkė akį.

– Man reikia šiek tiek laiko paruošti tau gimtadienio staigmeną. Juk matai, mudu dar nieko tau nepadova-

nojome. Kai grįši, tavęs lauks staigmena.

– Ak! – Eimė nušvito. Jai buvo smalsu, ką sugalvojo tėvai...

– Manai, ta staigmena gali būti kačiukas? – nežinia kelintą kartą Eimė klausė Lilės.

Mergaitės baigė gerti arbatą ir užlipo į Lilės kambarį paplepėti.

Geriausia draugė atsiduso.

– Nenutuokiu! Manai, jie apsigalvojo po paskutinio tavo prašymo?

Eimė papurtė galvą.

– Mama tvirtina, kad esu per maža rūpintis augintiniu. Bet tu juk laikai katę!

Lilė nusišypsojo ir paglostė Stelą.